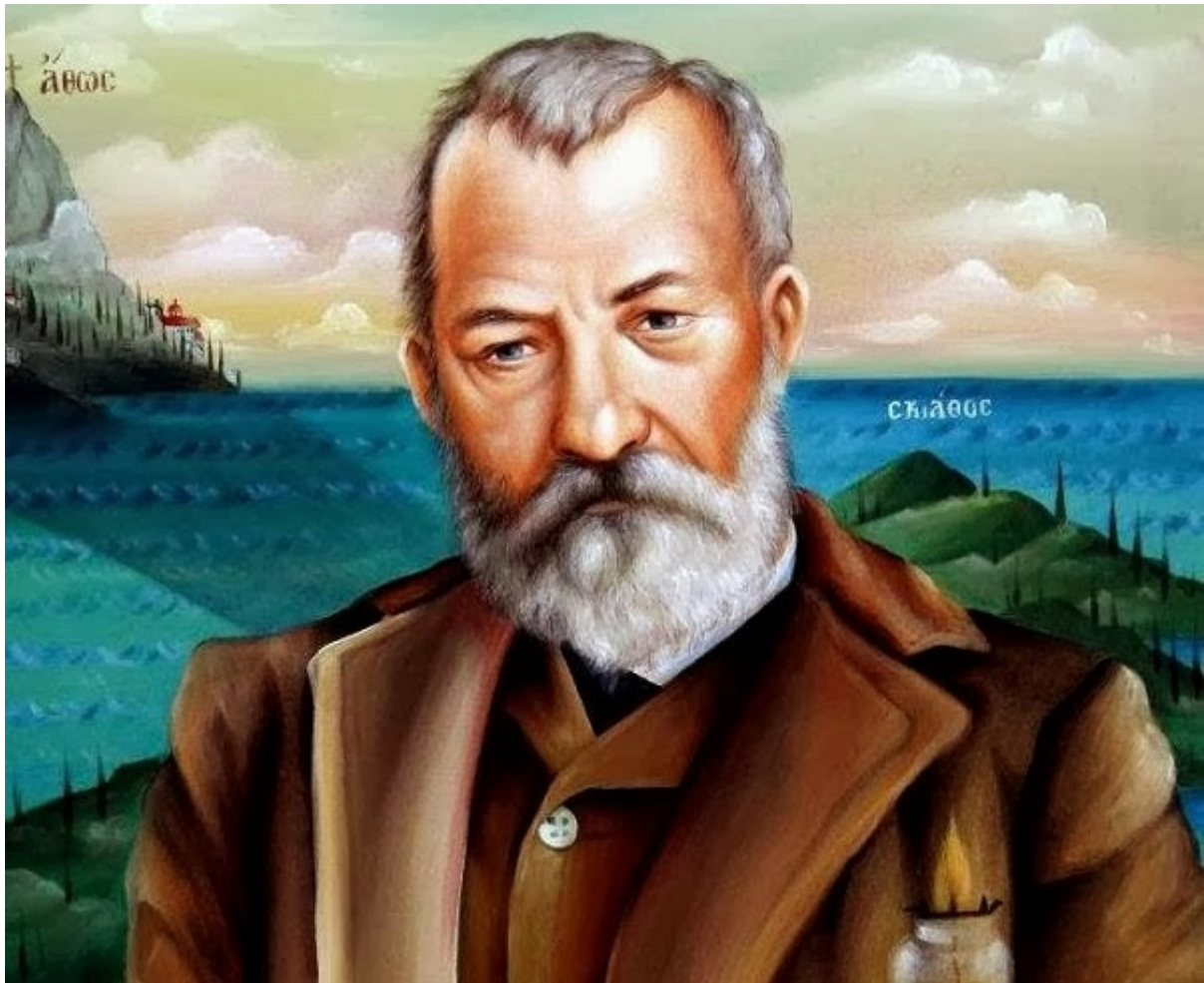

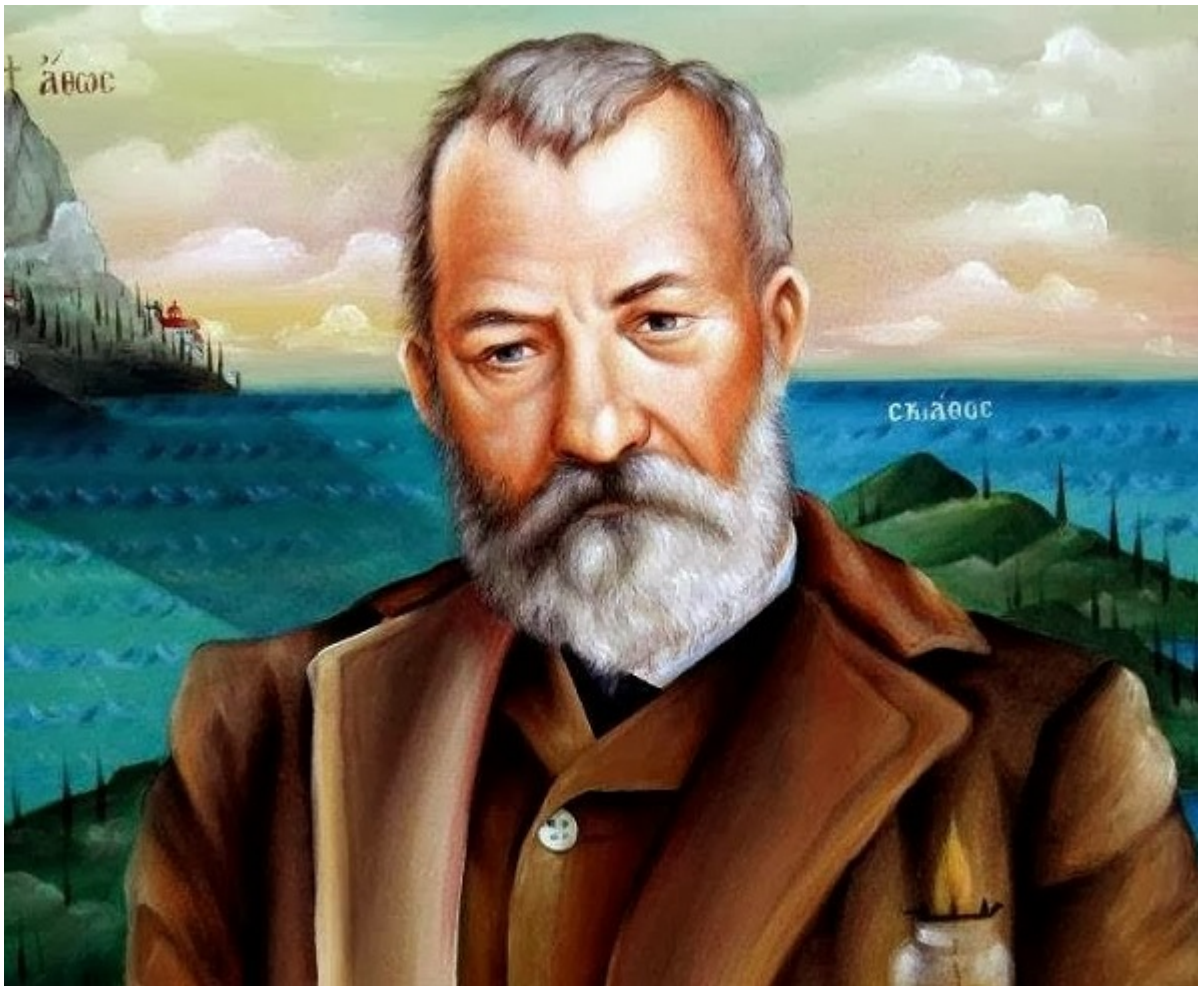
Η σημασία των προσώπων και της ιστορίας τους στο Παπαδιαμαντικό διήγημα «Ο Γάμος του Καραχμέτη» (Χρήστος Πάτσης, Φιλόλογος - Θεολόγος)

/ [Πεμπτουσία](#)

Θεολογία και λογοτεχνία συνάπτονται κατά βάση στην ερμηνευτική διαδικασία· είναι και οι δύο ερμηνευτικές επιστήμες. Προκειμένου για τον Αλ. Παπαδιαμάντη η ερμηνευτική λειτουργία στο σχετικό διήγημα έχει να επιτελέσει διττό έργο: αφενός να προσδιορίσει το λογοτεχνικό και ιστορικό πλαίσιο εντός του οποίου κινείται ο συγγραφέας και αφετέρου να αναδείξει τις εμφανείς ή υπολανθάνουσες θεολογικές αλήθειες, οι οποίες επιδρούν αποφασιστικά στο έργο του. Αυτό, όμως, δε συνεπάγεται ότι η σχέση Θεολογίας και λογοτεχνίας είναι σχέση ταυτότητας. Όμως, η κοινή προσέγγιση των υπαρξιακών ζητημάτων διαθέτει, πρωτίστως, εκκλησιολογικό πρόσημο, εξαιτίας της κατάφασης του ανθρωπίνου προσώπου, ως ελεύθερης ύπαρξης στη βάση της Ευαγγελικής αγάπης, που

είναι η πεμπτουσία της σωτηρίας [1]. Ο Παπαδιαμάντης, πράγματι, υπήρξε, πέραν του σπουδαίου λογοτέχνη και ένας διάκονος της Εκκλησίας του Χριστού.

Στο Α΄ κεφάλαιο της παρούσης εργασίας καταβάλλεται προσπάθεια, να αποτυπωθεί ο ρόλος της ιστορικότητας των δρώντων προσώπων στην εργογραφία του Παπαδιαμάντη και ταυτόχρονα να δοθεί μία συνοπτική αντίληψη περί του ανθρώπου, υπό του πρίσματος της θεολογικής θεώρησης του συγγραφέα. Η διαρκής σύνδεση Θεολογίας και τέχνης στον Παπαδιαμάντη αποτέλεσε το θεμέλιο, ώστε να αναπτυχθεί ένας ιδιότυπος διάλογος, που προβάλλει και την ευθύνη του αναγνώστη.

Στο Β΄ κεφάλαιο αναλύεται, με οδηγό το διήγημα του Παπαδιαμάντη « Ο Γάμος του Καραχμέτη», η θεολογία του προσώπου, η οποία προβάλλεται, ως η κατεξοχήν οντολογική κατηγορία. Η ανάλυση περιλαμβάνει ορισμένες θεολογικές προεκτάσεις, που άπτονται του Ευαγγελικού νόμου της αγάπης, όπως αυτές ενεργοποιούνται στο οικείο πλαίσιο της κοινότητας. Ο πυρήνας της χριστιανικής οντολογίας, η σχέση ακτίστου-κτιστού, επικυρώνει τη θέση ότι το πρόσωπο είναι προϊόν ελευθερίας και όχι αναγκαιότητας. Μεθοδολογικά, όλες οι παρενθέσεις της

εργασίας σχετίζονται με την βιβλιογραφική παραπομπή
<http://paradiamantis.net/Διηγήματα>, όπου αναρτάται το σχετικό διήγημα.

[Διαβάστε ολόκληρη τη μελέτη εδώ](#)

1. J. Zizioulas, Being as Communion. Studies in Personhood and the Church, στο «St Vladimir's Semi-nary Press» (Crestwood New York 1997) 49 κ. ε.